

něného na zdi a půdě šrouby, jednak ze šesti visutých vozíků. Všechny součástky zařízení visuté dráhy i visuté vozíky jsou spojeny šrouby jednak se svislými traversami, jednak i mezi sebou, a možno je odmontovati uvolněním spojovacích šroubů; další tři vozíky pro uložení krmiva, visící na visuté dráze v odbočce levého křídla, a další tři vozíky v prvním patře střední spojovací dráhy, ležící volně u zdi, jsou plně volné a nesouvisí nikterak s budovou. Z toho plyne, že visutá rozváděcí dráha dodaná žalobcem zemřelému Emanuelu K., byla s nemovitostí žalované strany za účelem trvalého upotřebení pro ni pevně spojena a instaloval toto zařízení sám žalobce (»za zhotovení, dodání a instalování dráhy«), takže byla dráha ona souhlasnou vůlí smluvních stran určena k trvalému upotřebení při nemovitostech žalované strany. Skutečnost, že některé součástky dráhy (visuté vozíky) byly od hlavního tělesa dráhy fysicky odděleny, na věci nic nemění, poněvadž jako příslušenství dráhy samé na nemovitosti namontované sdílí její osud. Rovněž jest bez významu, že se dá dráha ona uvolněním šroubů odmontovati. Za tohoto stavu věci jest nerozhodné, že k výhradě vlastnictví žalobcova k věcem, na něž svou žalobu omezil, došlo ještě před dodáním dráhy zemřelému Emanuelu K.

Čís. 15388.

Nepřihlášené úroky z knihovně zajištěné zúročitelné pohledávky nelze přikázati, není-li z výpisu z pozemkových knih zřejmé, že úroky z pohledávky té nejsou zapraveny.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, R II 359/36.)

P r v ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání přikázal z něho knihovnímu věřiteli (peněžnímu ústavu) na úplné vyrovnaní hotovým zaplacením kapitálu 2.500 Kč s 8% úrokem a 8% úrokem z prodlení za tři léta ode dne dražby zpět počítaje v částce 648 Kč. Proti přikázání tohoto příslušenství podala vymáhající strana v rozvrhovém roku odpor, jenž byl prvním soudem zamítnut. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu do tohoto rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nepřikázal požadované příslušenství uvedenému knihovnímu věřiteli.

D ů v o d y:

Podle § 210 ex. ř. lze k nárokům před rozvrhovým rokem nebo při něm nepřihlášeným přihlédnouti při rozvrhu pouze potud, pokud z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů jde najevo, že jsou podle práva platné a k uspokojení způsobilé. To však nelze říci o nepřihlášené pohledávce úrokové, o níž tu jde, ježto z výpisu z pozemkových knih jest pouze patrné, že uvedenému zástavnímu věřiteli právo na 8% úroky a 8% úroky z prodlení z jeho hypotekární pohledávky 2.500 Kč přísluší.

Z toho však nevyplývá, že určitá částka těchto úroků jest zadrželá, t. j. nárok za ně trvá po právu. § 17 knih. zák. a § 216, posl. odst. ex. ř. poskytují sice úrokům zadrželým déle než 3 leta stejného pořadí s kapitálem, nestanoví však domněnku, že úroky jsou zadrželé. Nelze proto přikázati nepřihlášené úroky z knihovně zajištěné pohledávky, je-li z výpisu z pozemkových knih pouze zřejmé, že pohledávka jest zúročitelná, nikoliv i že úroky z ní jsou nezapraveny. (Rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni z 20. prosince 1899 č. 17707, Gl. U. 800, z 22. ledna 1902 č. 664, Právník, 1902, str. 612, ze dne 28. prosince 1915, č. j. R II 821/15, Ger. Halle, 1916, str. 433 a Sb. n. s. čís. 10467.)

Čís. 15389.

Smluvní zástavní právo nezaniká exekučním zabavením smluvně zastavené věci pro pohledávku věřitelovu.

Třebas vymáhající věřitel neuplatňoval své přednostní (smluvní) právo v řízení rozvrhovém, může je uplatnit žalobou podle § 258 ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, Rv II 838/34.)

Povinný dal žalujícímu Svazu dne 24. února 1932 sporné radiové přístroje do ruční zástavy pro zápůjčku 10.300 Kč. Svaz vedl k vydobytí této pohledávky proti povinnému mobilární exekuci, v níž byly přístroje ty u Svazu jako jejich zástavního věřitele dne 13. září 1932 zabaveny, a to zároveň i pro jiné vymáhající věřitele, mezi nimi též pro žalovanou, o čemž Svaz nevěděl. Dne 21. prosince 1932 byly tyto přístroje exekučně prodány. K rozvrhovému roku se nikdo nedostavil a exekuční soud pravoplatným rozvrhovým usnesením přikázal ztrženou částku poměrně žalujícímu Svazu a ostatním vymáhajícím věřitelům, pro něž byly věci ty zároveň exekučně zabaveny. Žalobě Svazu na přednostní uspokojení z rozvrhové podstaty první soud vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud zamítl žalobu jediné proto, že žalující strana, jsouc v oné exekuční věci stranou vymáhající, mohla a měla své právo na přednostní uspokojení z dražebního výtěžku uplatnit v mezích rozvrhového řízení, to však ona neučinila, k rozvrhovému roku se nedostavila a rozvrhové usnesení stalo se pravoplatným, a že žaloba o uplatnění práva zástavního a přednostního podle § 258 ex. ř. se přiznává jen osobám třetím, to jest odlišným od strany vymáhající a povinné. Avšak o nárocích žalujícího Svazu prýstících z jeho dřívějšího smluvního zástavního práva k oněm věcem nesmělo býti v onom exekučním řízení rozhodováno, a žalující strana, pokud uplatňuje své nároky ze smluvního zástavního práva, není stranou vymáhající, nýbrž osobou třetí.